

НАШАТА ЛИВАДА

Ливадата наша е пълна съ цвѣтя,
Катъ сѣща градинка, тѣй китна е тя —
Хе, горе, тамъ — чакъ въ планината.

Баща ни коси я презъ лѣтото самъ,
Размахва косата насамъ и натамъ
Отъ сутринъ доръ спре маранята.

Когато пластятъ купитѣ, тогазъ
Отиваме: мама, Радойко и азъ
Съ колитѣ да дигнемъ сѣното.

Ний двама съ Радойко низъ гжстий лѣщакъ
Събираме лѣшници, беремъ буренякъ
А вечеръ сме всички въ селото.

А. Б.

УРАГАНЪ

Въ село П. живѣеше богатъ, старъ селянинъ—
дѣдо Михо. Той имаше едъръ, силенъ и чудно кра-
сивъ конь. Кръстилъ го бѣ *Ураганъ*. Когато граци-
озното животно излазяше изъ двора, на улицата
се струпваха селскитѣ деца и викаха: „Гледайте,
гледайте Ураганъ...“ и тѣ зяпаха около животното
съ широко отворени очи.

Името на коня напълно му подходеше. Той
бѣ сѣщински Ураганъ и на работа и на бѣгане.
Нива, която съ обикновени коне се изораваше за
три дни, съ Ураганъ я изораваша за день. Когато
дохождаше пазаренъ день и селянитѣ се запжтваха
за града, дѣдо Михо можеше да трѣгне най-кжсно
и пакъ стигаше най-напредъ. Като се заиграеше изъ
равното шосе, пазаргатитѣ отдалеко викаха: „Сто-
рете пжтъ, Ураганъ иде!“ И всички не само се от-
биваха, но се и спираха да изгледатъ животното и
да му се полюбуватъ. А то, като че не стжпяше на
земята, а хвъркаше.

Пжтницитѣ го гледаха съ задоволство и нѣкой
се обаждаше: „Халалъ да му е храната. Такова